

читалаца, којима dotični tekstovi nisu bili pristupačni.

Тако познати „Враник“ пише:

Црна Гора, која се вјеровно борила за слободу, то гледајући својом српским, као се српима да прогласи једну значајну културну световну, а, чијом би се и велики народ подичати могао.

Српски народ нашо је под ударом великог хришћанског душманства, али и у свом наду грчевито се зматало, да се напусти остави у наду, да се спасе. У тој душманској борби подиже се штамарија на Ободу, да проследи пута српској просвјети, да културно оснажи дух српске.

Но не би нам суђено да дигнемо главе; бијесни изјави се су даде напади, а штамарија своја прогласи се у олову, да се створи убојито оружје, те да се српска слобода одбрани од аутог душманства.

Али ако нам није било суђено, да се оставим свијетом упоредо корачамо, наша је дужност, да встанемо ревност и наукама нашим саваних предава за умни напредак и просвјетни развој. То смо дужни сјонима нашим, а дужни смо и нашим садашњим, како би видни свијет, да ми нијесмо били трома миса, која је подлегла првом јачом нападу, него да се Срби народ, који је ово своје залагао, да своју слободу сачува.

И тако се мучило, патило и радило без преставља. Ослобођење Србије у почетку овог вијека и одржање Црно Горе није било случајно, није било дело једне генерације и напретка неколико људи, него резултат друге, страшно и непримљиве борбе, у којој српски народ ипак олову није.

Тако је било у четрнаестом, петнаестом и шеснаестом вијеку. Све јавно о томе пише један духовит српски историчар о ставу српског народа у шеснаестом вијеку:

„Наше политичко неспирање и наша вјештачка дјелатност неспирања није, оснивају нам право на име образованог народа у овом вијеку.“

„Наша војничка и политичка дјелатност у Угарској, наше испоронице борбе на крајинама османског царства, наше покушаји са ослобођење, покушаји правни, јуначки, истрајни, наше повлађивање и опет повлађивање жртве за слободу, дају нам право да се доведе народ, који је још преје 300 година тако жарко дубоко своју слободу.“

„Народ истом, са одликама хришћанске цивилизације, народ који слободу дубоко, — код погана суровог, дивљег, мучамо данасог завојевача! Како гледајући трагају! Дакл ју је историја одиграла, само за науку народима, и да потресе знаме збор олимпјских богова!“

„На сваки начин, сви српски нараштаји, који су у шеснаестом вијеку у својим највећим сама и олову турске, мучан живот мијењали, дубав и народној слободи меговали, за њу се толико пута жртвовали, за њу испоронице радили и погрди неодољивости да их прав слободе народно огрјале. — ти нараштаји заслужили су бар толико, да их потомци својим не заборава.“

„На кад је српски народ такав био, зар ми потомци онаких јунака и онаких дичних радника, да се не сјећамо своје прошлости, да се не загријавамо врлинама њиховим?! То би била слабост и народна малаксалост.“

Ишито оно ујерени, да треба сваку

Јадовито?

Испери се
На вељаје
На погледај
Ово себе,
Како ти се
Српство сазгло
А сви е надом
Гледа тебе!...
Прегни, умри
Није овјде,
Животарат
Није твоја

Него устај
Па се бори.

Пјесник као да се бацио у дубоке мисли, као да с високог Довћена гледа на Српство рестаљено, завањено, и мислима се бацио у свијетло доба Неманића... у убуђењу, у српском родољубивом напору, као да се прихвати пера, на хаће да неписане осјећаје, који му се отимају на пјесничким грудима... али не може... преко бијелог неписаног листка хартије кличе:

Ово ће се испуниати,
Кад усаме ова руна,

и на другом листу надовезује:

Ил' над ми осмили народ
Од сада из три муна!

на се брао окреће три:

пријаву, кад нам се пружа, да употребимо на наше културно прилажење, то смо се овој свијести јавно објавили.

Така светиштина и нужна је и кори сна је. Ништа је, да понажемо пијетет према својим пријави, а корисна је, да мијесмо доведе наше мислима, да се на свијетле пријаве на наше прошлости угледимо, те да и ми пожемо стонама предава ишати.

Ова светиштина треба да буде велика српска културна светиштина, која ће имати свог огромног значаја и која ради своје важности треба да сјајно испадне. Да то буде, треба да је учешће опште, испречно и одушно људско.

С тога ми овај поврат наша браће Црногораца поздрављамо с великом радношћу, а ујеренима, да ће она светиштина дивно испадати.

Великокишпи, „Враник“ пише:

Знаменита је ова година... јер се наврнује у њој четири стотине година, од како је штампана прва српска штампана књига. То је била прва српска штампана књига. Ова прва српска штампана књига угледала је свијету на Ободу у дванајстој Црној Гори, 1493. године. Штампана је у свјетлости Манастира Новојанског господина му Турфа Црнојевина, та данашег господара Зете (Црна Гора).

Давно већ преје 400 година почело су штамарије да раде и код нас, те је то најбоља доказ, да је српски народ већ у оно доба био на дивном степену културе.

Колико је важност штампане књиге нам потребно разјаснити. Сви смо ми данас саједно штампаним утицају на човјечји развој и напредак... Давно је већ штампана сила, са којом рачунају сво чинишће у човјечјемству. За то је и знавања: седмом вјекосилом!...

Ми ћемо овом приликом нашим читаоцима у кратко изијети историју о проналаску штампане. Ујерени смо, да ће их то занимати.

Све до XV. столећа постоје Христа нијесу адуки умјели штампати књиге; већ је било само османског царства. Тако је било и код нас Срба. Наши су се изауђери, као и код других народа, бавили припремање књига, те су се тим врло унајжбавили, па су многи од њих врло умјели писати. Тоно су нам свијетски знаменити из наше прошлости: поведе српски владари, архиепископи и т. д. Но за припремање књига требало је много времена и труда, па су те књиге биле и врло скупе. У оно доба имали су књиге само богати људи. С тога су се у оно вријеме науку слабо развијали. Како развило између тадашњег и садашњег стања у науку људском!

Но на томе не глједати да остави тадашњи људи. Гледали су свакоме, да пронађу ланши начин за припремање књига. Тако пожемо у диво резултат поја диво рајети и цијело реченице, а и цијело стране. Но кад би тако глједи да штампанају сву књигу, морали би употребити учрвато толико дрвених плоча, колико би књига имала страна. Но то би е омет био узалудан посао: резултат сваку страну књиге и свако слово. То је омет захватало много времена.

У 15. столећу постоје Христа живео је у Мајнцу (у Немачкој) племић, Јован Гутенберг. Он је дошао на ту мисао, да олова изреже од дрвета свако за себе, а не на плочи; та слова да буду једнако

велика и — онда да се лијено поредају једно уз друго и пошрице. Тако би се могла књига штампати. Оваквима је ту била, што су се та слова могла употребити и да штампанае друге књиге. На име: кад се једна књига одштампана, могла се се слова лијено размјетнути и на ново слагати да другу књигу. Али то није могло да се ради са плочама. Гутенберг покуша на овај начин да штампана, но не поже му за руком, пошто су дрвена слова била слаба, па се поломила.

Но Гутенберг, ујерен и притичности овог начина штампана, није се смео. Он извукао на мисао, (1460.) али у друштву са Јованом Фуотом и Петром Шефелом, Фуот је био биват грађанин у Мајнцу, а Шефел је омет умно лијено писати. Овај Шефел инсајетурје Гутенберга, да слова слагје од ланших метала; те ће бити лијене него резултат на дрвету. Гутенберг прима овај свијет, Шефел направи и примио боде од доташњег; прилао направљено је од чаћи и ланшиког ула. Тако почну радити. Наравно да одмах није било све успрешно, али се штампариство еле више и више успрешавало тако да он данас доста дебеле књиге продају врло јестиво. Но са развитком штампариство развијало су се и науку. Ту је неочењива важност штампариства.

Прво је штампана прешла у Рим (1467. год.), а одмах на двије године послије тога у Мацио (1469. год.). У Француској и Швајцарској почело су се књиге штампати 1470. год. у Кугасоној, Швајцској и Пегији 1474. год., а у Бечу 1482. год. Као што се види, штампана се брао простарала. То нам је пак најбоља доказ, да је она једна доцњена или пријела културна потреба.

У то вријеме, кад је пронађена штампана, српска се је држава већ расејала. Послије грозно катастрофе на Косову пољу (1389) год. отицали се је сви по једно диво невада силног Душманског царства. Турци су све наше продирали у српске земље. На један пут не бијашу у оташу, да пријелје српске земље. И ако је српска властела прилала турску власт, још су имали српске земље неку аутономију. И ако и распрчано, ипак је Душманско царство живјело још стотину година. Сви тај омет, да је српска држава и послије веоноско пронасти још стотину година дана могла распрчана ометата, упућује нас, да се упитамо: како је то могло бити?!

На постављено питање брао ћемо и одговор дати. Сјетимо се споменима наших на старе српске дожава! Сјетимо се Душманског законика! Сјетимо се и те историјске истине, да су српски свјетшеници дјелали у Русији на просвјетном пољу! Сјетимо се, да је православна вјера тијелом својена са српском народношћу! Сјетимо се у ције узрочког рада Неманића, и на име првог српског архиепископа Саве! Овак ојевњем кошу, да сами читатоци дођу до одговора на постављено питање. Ујерени смо, да ће и они са мном рећи ово: српски народ у оно вријеме био је образован и имао своју културу, која је била темељ могалош ометати и напредују. Ето даво ујерени, на што је српска држава и послије своје пронасти на Косову пронајела распрчана још читаво столеће.

Но уседат турски канале није могло наш народ даде да се културно развија, — он је остао на оном степену, гдје су га Турци затели. Но сам настој јесто и

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

навадан, или и простјаје то да разјаснимо ако не има вјештосу солчиноу знаме, па се нам дрени, а пољу на набавад, мираће најшисаје глједати. Тако је било и са српским народом.

Турска сила 1469 године отме Смедереву, Турфа Бравовања град, позде Турфено смрти, и тако од давнишње Србије направи пацалу. Четири године поспе тога освоји и Босну (1483). На 20 година каниће освоји и војводицу св. Саве (1493), Једини Зети држала се, али и Црнојевина пређу на своје престолнице, Жабљана, у раниј Зети, у плавине, и каниће се на Цетику. Природна је оствар, да се после дма животија силга српско државе сабрала у Зети, кад су остале српске земље пропаде. Јуначки владари Зете, давнишњи Црна Горе, очувају су тај мило комадић српске државе, те је ту и српска просвјета и образованост ишла последње учешће и наваде.

Црнојевина у одбрани од Турака, који су сада све јаче и јаче напаљавали на Црну Гору, тражили су пријатељства у Италији од Мачака. Иван Црнојевин одламо је много пута у Мацио, те се је ту упознао и са највишијем приладеком, штампом. Знајући, како се томак књиге пронасују и како је е тога волика осавлада у српском народу навамо је за своју државицу штампану. То је била прва српска штамарија. Није је свијестио на Ободу (два сата од Цетику). Турци се, да је та прва и у Словенству. „Глео Црногорац“ овално истеривају ову своју глјаву:

„Истина је, знаста, што је књига на ободско штамарије, штампана је 1493 год. поведенијем Турфа Црнојевина, а у Крањем (Подској) штампана је Авралићем авчиа већ 1491 године; али је учили Шаварија већ олава пријетио, да се авли на словима, да нијесу у ободском Остојицу први пут употребљена. Сем тога, поспе смрти Ивана Црнојевина, могла се државица авлилава у тавама пријавица, да могов наследника, Турфа Црнојевин, није могло авлилава о набавању штамарије. Шта нише, Турфа је оставио земљу већ 1495 год.; друго, да ју је он навамо поспе смрти олове, који је још 1495 год. прешо престолнаву своју на Цетику, он би отарио штамарију на Цетику, а не на Ободу; треће, од Остојица има много потребија књига, те се е тога не може узети, да је она највиша књига, што је авлилава на ободско штамарије. Према томе е разлогом се може авлаучити: да је ова (ободско) штамарија почела радити на веолико година пре 1493 године и да је авлаво Иван Црнојевин, кад је године 1493 тражио у Италији пријатељства и помоћи те се је још знаво, да ће ил само узаржати Зету, већ и проширити.“

Као што се на горе авведенога авде, ободско је штамарија прје почела радити, него Авралића, и по томе се Авралићем почело авјерије штампана у Црној Гори. Отуда се и авлаучује, да је ободско штамарија не само прва у Српству, већ у ције Словенству.

Сем ово штамарије у Црној Гори, оснивамо су књиге српско штамарије у Христовима (у Милошеву и Горашу) и у Старој Србији (у Мришковиј Цркви и Грачаници). Но сва ова штамарија нијесу биле дуна авјера, јер је турски сила најзад са свим уронствала Српство.

Штампариством су се бавили авлаучери, који су у они вријеме у нашему народу били стубови просвјете и напредка. А

им је милаје, да у неговој дивној поезији авде негово српско срце, српске осјећаје, како српски владалац мисли и осјећа за свој народ!

Пожемо се тиме у овим тешким данима, сваки Црногорац и сваки Србин, који дубо мислони е јунаке ошмо — ил Довћена! Пожемо се још више кад Кљашевина, на уста своје мисе пружа Српству свијетле авче лијене наје у сретну будућност авде, гдје он пјева:

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!

О овом усавику: Богу ола, колико би се могло размислати и писати? У чему, као да нам је пјесник авно рећи: толико година давје српске државе нијесу могле, да једним духом дашу, али ће од сада дисати... Србија и Црна Гора биће једном мишљу авдојене, једном дужинице мезале, да се сложне и споразумне нају увијек на пошришту, гдје српски мило пјева причу од старине, да поже авлачне груди омједине!

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!

О овом усавику: Богу ола, колико би се могло размислати и писати? У чему, као да нам је пјесник авно рећи: толико година давје српске државе нијесу могле, да једним духом дашу, али ће од сада дисати... Србија и Црна Гора биће једном мишљу авдојене, једном дужинице мезале, да се сложне и споразумне нају увијек на пошришту, гдје српски мило пјева причу од старине, да поже авлачне груди омједине!

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћена сједи на српском пријестолу-љубици српске виле, толико

Косово је дух уздигло
Шумадинско невад раје,
Те сад јој се млава жува,
Богу ола, дивно сјаје!
Косово је надвело,
• Тако Дома мучонке,
И Кљашеве и Војводе,
И волао Свештоинке,
Јав пожемо српске пјесме,
Илишовом лиром јечи,
Звекот сабоа Лазарево
Давилова сабоа авчи.

Овим давним, значиним и величанственим стиховима наврнује се дјело пјесника-јунака, који сједи на славном престолу славиш Црнојевина!

Од прве до последње ријечи „Пјесник и Вила“ дине правим, истинским родољубљем и као што зна Српство и Словенство, као што знаде свијели свијет, да је овај богодани пјесник, који омако дивно дира у жите српске лире, побрао толико бесмртних заворнијевина на јуначким мегдинима да „дјеру привољавиу и слободу српску“, ето се сада још једном ујерени, да он бере поже нијесне, нијесне српске славе а на нашу чија илде бесмртнице. Али, колико је свија Србима мило кад гледају негдашњег јунака сабољом у руци, данашњег славаљеника поном у руци, колико им је мило, кад се сјете, да им тамо им гордог Довћ

данas?! — Дјело је данас нашега образо-
вања то, што су у Српству отворене штампарије у истој мјери, као и на Западу. Данас Српство није у оној пријемној уобразици било слабије од дванаест претке Јована Златоуста. И да није било турско нава-
да, где би данас било Српство! Како би данас било у мјери, да су те штампарије биле 400 г. радиле, као у другим народима? — Тако је немачки удео Српину досудио!

Оснивачи ових првих српских штампарија хтели су, да Српству осигурају опстанак и моћу у овој земљи. По турској најади била је много јача, то је и то умно оруђе уништило. Срби је, што се носило тога наша браћа Руси почеше по-
дизати, те над њима Срби не могаху да штампају српско слово, ништа нам није слава и врлинама нам дубав, коју су српски азубери, као што већ ивијода споменули, учинили нама. По ово руско пријемној на-
метало су српско словенски језик из цркви и уведо руско-словенски, који је и дванаест дјелом службени језик у српско-
православној цркви. Да су српски штампа-
рије и даље опстале биле, и данас би у српско православној цркви био српски сло-
венски језик. Мјесто „српски“ појало би се „свети“, мјесто „мјасо“ — „месо“ и т. д. По овим иш је цркви и умни живот и поред тога био потпуно обавијен, о тога је српски народ очувао своју особини и у овој толикој мјери и најади. Ово смо сви-
мо узред рекао, да објавимо реду теда-
шњих српских штампарија.

Да је оснивао српских штампарија ово пријемно било криво по опстанку на-
роду, јеси је. Најбоље српских штампарија у овој пријемној оави је означено цр-
теним језиком „Глас Црногорац“: „Како је ово (оснивање штампарија) била црква спавало да српски народ у овој колони доби, те се онда може свјетити, кад се поми-
сва, да српски народ и да није могло доби од ивијода црквица иста, јер из није било ивијода Црногорац је овај назив цркви Србије и Русија се била тога почела подизати. Очекива је дамо огромна црква, што је црквица по Српству узвратит од овог ауторитета дјела црногорског Господара Милоша Црнојевића, и према томе је са-
свим пријемној осјећање дивљава, пошту-
вања и уважавања, што се црквица на-
четирнаестогодишњице буди према њему у овомој души српској и словенској“.

Да се прослава четирнаестогодишњице прве српске и словенске штампарије зах-
тијева српски понос, Шегово Високоцтво, автентично Господар Црна Гора, Никола I, одлучио је, да та знаменита прослава буде још ово године. Одбор је већ саставио (тада није најбољашта) у 10 броју) — и овога дјела била на Цетињу велика културна свечаност прославе овог значаја. Тако и треба да буде! Нека је сретно!

Београд „Велика Србија“ вели у
истоме

Ово године навишује се четири сто-
тице година од јави је штампана прва
књига Кириллицом. То је била црквица
књига, Отошка, штампана у првој српској,
на и словенској штампарији на Ободу, у
Црној Гори, за владе Бурђа Црнојевића.
Пошто је слава Јован Гутенберг прома-
шао штампати 1443 год., овај црквица,
чије су ворности већина, био се шир-
ио по ширини Јеврине, тако да се већ
осамдесетих година црквица књига
штампана ивијода у Риму, Магацима, Фран-
цуској, Швајцарској, Инглиској, Белгији
на најзад и у Бечу 1442 год. Српски народ
који за своје слободу није ни чему усту-
пао западним народима, него им у мнош-
тво за пријемној служило, и послједно
катастрофе такмичао се са јевропским
народима. И послједно пламича српско
слободу у мјери Зети учинио је своје,
својом нам ново оруђе, дан нам у рус-
ку књигу.

Најстарија књига на овом прво словен-
ско штампарије, коју ми данас имамо,
јесте Отошка, штампана 1443 године међу
тем у Кракову је штампана прва књига
1491 год. Али над умомо у обзир прво у
јавни се пријемној издана Зета послједно
српски Милоша Црнојевића, његов наследник
Ђурађ није могао мислити да најваља
штампарију, кад је већ 1495 године морао
и сам томе оставити друш, да је Бурђа
избавио штампарију, послједно српски
који је још г. 1485 пријемној своју престо-
ницу на Цетиње, он би, свјетом, отворио
штампарију на Цетињу, а не на Ободу;
треће, прије Отошка има много важнијих
књига црквица, те је најбољашта да ово
наје прва књига, штампана у ободској
штампарији. Кад овоме додато још опаву
Швајцарској, да гласа у Отошку најјесу
тада црквица пот употребом, можемо за-
вјетити, да је ободско штампарија радиле
и послједно година прије, да ју је најваља
Иван Црнојевић, кад је 1443 год. у Ита-
лији тражио помоћи и пријемној, те се
још издао, да ће не само Зету одржати
него да ће је и проширити. Отуда излази
да је прва штампарија са Кириллицом по-
нивала у Црној Гори, на Ободу. За то је
Црна Гора и била позвана да прослави
ову тако свјету успомену, и да на ту
прославу позове не само преставио

цијелог Српства, него и дијелог Словен-
ства. Да би ова прослава била таква да
доживи важности даваја који се про-
слава, обривао је на Цетињу нарочити
одбор.

Пољски „Диритто српско“ пише:

У савјезу гнијезду, у јуначкој Црној
Гори, саставио се одбор да прослави че-
тиристогодишњицу Ободско штампарије,
прве и најстарије којом се дала словенски
свјет. Ово године то јест навишује се
четири стотине година, отада је изишла
на свијет прва словенска књига Кириллицом
словима. Ова књига дово се „Отошка“,
која је објављена по наради Бурђа
Црнојевића Господара Зета — тогама
Црна Гора. Не бјеше још прошло 60 година
од Гутенбергових црквица, а већ га
Зета бјеше прихватила, и унотријебала и
то у најважнијим часоцима јуначкој
кој народ. Црна Гора, достојна најважни-
ца Зета, најваљана на најваљанији начин
прославити ову своју успомену. Прослава
је одржана за мјесец јула, а одбор ће
предлози означити дан и програм. Без
сумње ће се свакој страна словенскога свј-
јета подлоћи родољуби да учествују у овој
свечаности и да у истој пријемној подубе
ово стилој арде, која су прво нави-
шави она Леониде, те понављало „да прст
часни и слободу златну“.

А немачки „Весник“ доноси
на сада онолико:

„Весник“ је још 1891 год у своме
12 бр. (од 26. дец.) дошло бјавише, кад
се излазило Руси спремају, да прослави
четирнаестогодишњицу најстарије руске књиге,
штампане Кириллицом, а то је Отошка,
која је издана Шегом по имену Швајцар-
ског Филоз 1891 год., за пријемној великог
црквица Краја Казанског, у Кракову штампан-
о. Сада пошло годину и по дана ето се
и Црна Гора спрема, да свечаним начином
прослави четирнаестогодишњицу прве срп-
ско књиге, Кириллицом штампане, која је
1493 год. у граду Ободу, у тада као и
сада, пошло јули четирнаестогодишњице
српској цркви Гори узгледала свјет. У
дијељу тај изредно слава обривао се на
Цетињу одбор, који ће да пријемној све што
треба, како би ова велика свечаност што
сјајнија и свје дубини значаја што достој-
није испала. Сада ова дјело је најваља
непродолжити и црквица свечаности,
јер она се не тиче само појединих цркви-
ца књига народа, него је она са културно-
просвјетног гледишта од свјетског зна-
чаја, и томе је очекивати, да ће ју
Срби, на где они били и мјерица, одати
ову важност, коју она по својој енциклоп-
дијској заслужује. С тим ћемо се и
ми на њу још који пут вратити, да што
више о овој рекамо.

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Српском народу) Дво 3 августа
1891 навишави је српско православно
велика гимназија, а 1. септембра 1894 нави-
шави је српско православно богословије,
на за њом и патријаршијско богословије у
Срем. Карловцима, пуно прво стотину го-
дина, како знаме.

Стогдишњице својом оснивања сва
три завода треба да оствари Српство ди-
стојни начини прослави, а ваља да га
прослави у исто доба, јер су сва три
завода готово у исто пријемној, а у исто
културној сврду.

Да ту прославу приреди на начин,
којим би се не само најбоље савијаша
нарашћама најваљашта, него потомим
подема оставио издана и трајно зна-
ваљашта нашега народа према родо-
љубивим оснивањима ових завода, обрива-
ло се под зајитом његово свјетости
пријемној Господина Губернијера
Бранка и њего архиепископа и метропол-
ита савоначног и патријарха и грађан-
ства савоначног, а у споразуму са про-
вјеторним савоначној крво гимназије и бо-
гословије у мјерицима пријемнојма за-
везда у Карловцима потписани одбор.

Одбор овај, имајући у виду, колдан
су добра та три завода за ово стогоди-
на довијела дјеломима, православној и Срп-
ству, обраћа се овим на свијели српски
народ и младом, да прослави велика сто-
годишња спомен мјесто. А над тај вјеран
чвни, увијер је, да ће ова родољубива
знаменска његова маћи потпуно одјеса у
градина благодарној Српства.

У вјетом свијету најваља културнога
просвјетнога, — јер великим истинитим
српски народ једна да нешто више од ети
години свије за урачуна, што црквица
знавој у пријемној пријемнојма, нарком
просвјетномј реду, — ово је мал, те не
јединствено пријемној, како може да најбоље
отпуно јунама трима својим заводима, ко
је служе често културним и реализовним
обривањима народном.

И ако на гимназија или богословија у
пријемној својим почецима нијесу биле, а на
може бити, на не умутарјем устројству,
на не оснивањем узлоду овим, на овој

висини, на којој су — хвала њиховим
пријемнојма и новим водним и ро-
дољубивим добротворима, као и свјетосном
народном црквицама сабору! — данас, ипак
не да не увиди велики значај тих завода
по оствари Српство у прве године њи-
ковиј знавоја, кад су они, уз православно
прво, били, и као свјетом, али једна
свијетоме луце, одваја је најваља свијетоме
ума и знавоја у сироманима, тада по гото-
вој запушени народ српски? Има ли ара-
ја, гдједог српски народ знавоја, — а особито
у земљама аустро-угарске монархије,
како добротворима изради тих луце нијесу
донирали? Треба ли спомињати, колдан је
гимназија, колдан ли богословија савонач-
но обривања и да образована сиромани
интелигенција српскома народу, као које
би народ остао умни сироче? Треба ли
спомињати, колдан је патријаршијско благо-
дјељашта, оснивањима ова та два просвјетна
завода, отаравило српско даровате сирот-
нице, а без које они на цијело не би били
то што су?

Нема тога Србија, која не би био
потпуно свјетом и овим значају на благо-
датном утицају ових завода на културни
и реализован развојашта цијелог српског на-
рода и свију крајева гдје Срби знавоја.

На по томе нар бисмо могла сав, а
нарочито нар свјетом и старији и млађи
потпуно тих завод потпуно свјетом пријем-
ној, а да се о најбољашта и благодарношћу
не свјетоме и родољуба, који су нам мо-
рали или материјално знавоја и одржали
до данас ова тако нам потребна ступова
нашега културнога живота!

С православној прве стогодишњице тих
завода истачу се у првом реду имена
двојице родољубивих Срба, који су удари-
ли темац гимназија, богословије и благо-
дјељашта у Карловцима, а то су блажен-
ни спомени: Митрополит Српски Стеван Стра-
тишировић и грађанин савоначног Ди-
митрија Анастасијевић Сабини.

Потпуно одбор мисли, да пошће
истакнутога значаја поменути три кул-
турна завода српски, не треба посебно
још да истачу и навула заслуге које су
ова два мужа, а и остали добротвори осни-
вањем, одржавањем и утврђивањем ових
завода стовили за допавину, за прославу
и за народност српску, заслуге, за које
ваља цијело српски народ да се и издана
и тајним дјелом своје благодарности
одужи, те е тога, е пуно више у свјетоме
чвду благодарност и поштвавањем срп-
скога народа, ступамо предав, а у првом
реду се обраћамо њиховим ближим исто-
чима и овим сународницима својим, којих
су овим или преци били потпуно или
наставници у тим заводима, е позном, да
покојним пријемној омогуће, да се у про-
следно стогодишњице ових завода приреди
овије у Карловцима народна свечаност, и
да се матрополиту српском Стевану Стра-
тишировићу и грађанину савоначног Ди-
митрију Анастасијевићу Сабини, а поред
и други добротворима српско православно
велико гимназије, српско православно
велико богословије и патријаршијско благо-
дјељашта у Карловцима подигну према ва-
шим српским пријемнојма свјетом, али
достојни споменима.

Кад ће бити стогодишња прослава
тих завода, јавиће одбор у своје пријемној.
А да ли ће се у исти дан међ остарати,
стије до тога, ваља ће бити одма народне
дарољубивости.

Пријемној ова се шаљу на адресу
потписанима најваља благодјелца г. Јована
Симеоновића Чокића. Имена ових пријемној
ма штампани се у српским јавним глас-
илима.

У добри час!

Одбор да прославу стогодишњице
српско православно велико гимназије, срп-
ско православно богословије и патријаршијско
благодјељашта, као и њихових добротвор-
а у Срем. Карловцима, пуно прво стотину го-
дина, како знаме, 14. фебр. 1893.

Предлојцима: Стеван Лазаревић, с. р. кат.
директор гимназије, Прота Јован Вуч-
ковић, с. р. професор богословије и про-
ректор богословијског училишта.

Перовоје: Др. Јован Савулић, с. р.
срп. нар. црквица, податајни, Наја Мар-
ковић, с. р. професор у гимназији.

Најваљашта: Јован Симеоновић
Чокић, с. р. благодјелци срп. нар. црквица
оснива.

Чланови: Бурја Кокић, с. р. кат.
судца, Швајцар Димитријевић Чикић, с. р.
универзитет „Задруге за међусобно пома-
гање иштеду“, Јован Живковић, с. р.
свјетосном и пријемној и богословији, Ђола
Јовановић, с. р. др. медицина, Јован Ја-
ковљевић, с. р. благодјелци „Задруге за међу-
собојно помагање иштеду“, Душан Милић,
с. р. трговинац, Изаја Павловић, с. р. економ.
Марко Поповић, с. р. трговинац, Јован Стан-
ковић, с. р. економ, Стеван Чубавић, с. р.
вјеторник прота, Протојакон Лукија Богдан-
ковић, с. р. вјеторник у гимназији, Јован
Живковић, с. р. професор у гимназији и
богословији, Савојар Јанковић, с. р. град.
начелник, Стеван Јовић, с. р. свјетосном,
Нарко Матић, с. р. трговинац, Лазар Обре-
новић, с. р. град. вол. бјавишња, заслужни
на срп. нар. црквица сабору у Срем. Карлов-
цима, Срђије Попић, с. р. трговинац, па-
тријаршија дворски начелник, Александар

Рајковић, с. р. срп. нар. учитељ, Милор
Карић, с. р. нар. црквица, тајник, заслужни
на савоначном сабору у Загребу, Прото-
јакон Митрополит Шеговић, с. р. професор у
богословији.

(Забавни „Дневни лист“ — КНИГА
III БАННОВ ДУХ, исторична прича, превод
е енглеског. Штампарија Савоначног Нико-
лаша. Београд 1893. Шава се бесплатно
протојаконима „Дневни лист“.

(Нов лист.) У Новомо Саду почеће
1. (13.) меја ов. г. издати опет „Српски
Народ.“ Уредник изданаца и власник Др.
Јован Грујић. Програм, ваљо политички тако
првона, баће исти као и прије. Цијена је
листу: на годину евр. б; на пола године
евр. 2; 60 нов; на четар године евр.
1; 25 нов. Лист ће издати сваке недеље
једна пут. Преплата и остало шава се
непрередно уредништву поимна: „Српски
Народ“ у Новомо Саду.

(Просветни Гласник.) Службена лист
министарства просвете и црквица полова
Краљевине Србије. Година IV свеска 1 и 2
за јануар и фебруар 1893. Државна Штампарија
Краљевине Србије. У Београду 1893.

— Излази у мјесечним свескама од 7 и
више табела на четирима. Цијена је 15
динара. Преплата шава се Управи државне
штампарије Краљевине Србије у Београду,
и рускица уредништву (у Министарству
просвете и црквица полова) у Београду.
Они се не араћају.

ДОМАЋЕ ВМЈЕСТИ.

Цетиње, 2 априла

(С Двора.) У уторник, трћи дан
усреда, била је у Свијетлом Двору
играња, која је трајала до уро по
поноћи у најбољем расположењу при-
сутних.

— Велика Војвотинца Г-ђа Стано
Миркова већ се у толико опоравила,
да излази по лијеком времену на шет-
њу у колима и по дворској башти.

(Нови Француски министар.) г.
Бонпар пријемној је на Цетиње у су-
боту; а у срједу је уобичајенијем
почастима био пријемној од његова Ви-
сокоцтва Књаза Николе у свечаној
ауљеници, на којој је г. министар
предао своја акредитивна писма.

(Висока одликовања.) Његово
Величанство Цар Александар III изво-
дио је одликовати г. К. М. Аргароула
Свог министра ресевдента при нашем
Књажевском Двору I-јем степеном
реда Св. Ана. — Г. Војвода Гааро
Вуковић министар иностранијех дјела
одликова је II-јем степеном француско
Почасно Легије, а г. Нико Матаковић,
министар финансије III-јем степеном
истога реда.

(Личне вијести.) Прошло субото
стигло је на Цетиње послије дужег
осуства италијански министар-резидент
при Књажевском Двору г. Маркиз де
Кастелбјанко.

(Путници) иза границе почели су
похитати нашу престоницу у великом
броју. Међу њима најваљашта у списку
пошљашће међеље неколико господо-
ли Прага и из Лондона. Ова пошљашће
на броју тројица, дошла су својим
јактом под Котор и међу њима најваљашта
име П. Рази познате грчке куће.

(Из одбора за предстојећу про-
славу.) На послједној седници одбора
за припремање прославе четирнаестого-
дишњице Ободско штампарије одређено
је поменце којим извољашта, и на-
учно-литерарним друштвима и заводима,
да се пошће проглас; оставишта на
расположење својим члановима да шаљу
исте прогласе својим поменцима, који
би могли примити у том ма како било
саучешће. Услед таквог одлучења
прогласе већ су раслазали, а штаљу се
а још, како се доводе у најваљашта
нове адресе, коме да се шаљу.

Овим тога зборило се о плану про-
славе, при чему у главној одређено је
скопчати њу са излетима на Дољем,
Ријеку Црнојевића с Ободским грдом,
гдје је постојала штампарија, и по самој
ријеци до Вршине и Савоначног бјата,
у Подгорицу са Дукљом; отогле премо
Црквице у Вар, на црквица море,
ако буде могуће, са шетњом по мору
до Уљана. У свему то ће заузети не-
кељу дана; али у детаљима то ће се
нарадити доцније и с цијелим програ-

мом биће разаслао истим путем, као и први проглас.

У исто време изабрала је особа била комисија од петорице: Јована Пинера, Ника Татара, Мила Мартиновића, Вука Вуцетића и Јована Томовића, којој је намијењено размишљати о орестима за дочек госта, као што: подвој од Котора до Цетиња и даље, квартири, јело и пиће и т. д. Према томе моћи ћемо саставити и општи програм. То ће бити саопштено у Одбору у првој наредној сједници 4 априла. Са раширењем свога рада Одбор ће увећавати број својих чланова и за сада примио је госп. Милоша Драгића, управитеља државне штампарије.

На наше доносимо разне журналистичке одлике на први глас о овој прослави; а „Јавор“, доноси из „Гласа Црногорца“ прву вијест о овој, вели, да је концем године и у „Књижевничко-умјетничкој Јадрузи“ у Београду било говора, како да се прослави ова четирогодишњина у Београду.

Уреднику пак нашом стигло је писмо од врло угледна Србина из Београда, у коме му пише између осталог: „О важности те прославе узда се биди вама што говорити. Али знајте, да има нас, који би жељели доћи и у Дубровник на отиравање споменика Гундулићева а и на цетињску четри стогодишњину, — а дванут долазити тешико да је коме могуће и по времену и по трошку. Не било вам дакле просто, ако не порадите, да у недоумљу: куда ћемо пре, многи не застајемо од прославе, и од једне и од друге!“

Ми ову препоруку доносимо до знања, да о овој промисли дотични одбори, па ако прилике допусте, да је и уваже.

— Из Александрије пишу нам:

Као два мјесеца да је Митрополит Хади Сава био савет Патријарха Совернија, којим је одио у Кајро, а отозан у исти крај горног Египта, гдје су се зауставили у Бени-Суефу, Минији и Асијуту. Кроз ово вријеме Митрополит Сава је добро опоравио своје здравље, и на Загребу суботу служио је у врли православној савјет Српској и руској цркви је једнога на његова. То су и одјошња летова унапријед јавили, тако је на овој служби било и нашега народа. На Цетињу послје подне г. Митрополит Сава вратио је на руском пароброду „Корнелиус“ до Вајруга на путу у Јерусалим.

(Писмо.) Из Косовара, обавишег нам седа, јављају нам на несретан случај, који се је 9 пр. мј. у горепоменутом оазу догодио. Тог дана су деца нехотично упалила кућу селиштва Вука, од које се, узроком силног вјетра, мало довије упалило и још 5 кућа. Куће ове изгорјале су до краја, са овим имањима које се у њима преливало. Вриједи Косовара неминују својим очима да даље гледају јаду, тужну, жалосту и неутрадају браћу своју, живо

се узвеша и притоме им у помоћ. Куће су њихове онег презрете и по могућству поправљене, али имаће њихова тежино је надокнадити.

Евала га честитијем Косоварима на њиховом поштедињу и братском заумињу! Тако и треба. Живјели!

ТЕЛЕГРАМИ „БЕЧКОГ КОР. БИРА“.

БЕЧ, 27 марта. — Принц Кобуршки Фердинанд присуствовао је са Стамбуловом и Грековом.

РИМ, 27 марта. — Величанства немачка посетиће Папу церемонијалом.

БИОГРАД, 27 марта. — Влада ће расписати накнаде изборе на управљене радикалне мандате.

ПАРИЗ, 27 марта. — Потписан је уговор продужења концесије цанама до 31 октобра 1894.

БИОГРАД, 28 марта. — Скупштина ће се конституирати по свој прилици сјутра. Радикалски посланици најјасу положили мандате.

ПЕТРОГРАД, 29 марта. — Јермолов је наименован за министра државних добара.

БЕЧ, 30 марта. — Цар је примио Принца Фердинанда у приватној аудијенцији.

БИОГРАД, 31 марта. — Скупштина се конституисала изабраницима за председника Живановића а Николаића за потпредседника.

БУДАПЕШТ, 31 марта. — Извршен је атентат на примаса Васарија, који је остао здрав, али је његов секретар добио пет рана.

БЕЧ, 31 марта. — Цар је примио Стамбулова у приватној аудијенцији.

ПАРИЗ, 31 марта. — Један француски кријумчар убијен је од финансијера шпанског у њихим Пиринеима на земљишту француском, што је проузроковало живо узбуђење.

БЕЧ, 1 априла. — Принц Фердинанд са Климистином кренуо је пут Италије. Стамбулов и Греков остају још овдје.

ЦАРИГРАД, 1 априла. — Едипаша брзојавно је да је ухаћен друг Анастасов.

СОФИЈА, 1 априла. — Ислајанске притику Митрополита Климиста довршено је. Митрополит је предат редовном суду.

БИОГРАД, 1 априла. — У окупштини је прочитан указ, којим се отвара засједнице. Радикали и напредњаци су били одсутни.

ПАРИЗ, 1 априла. — Вилот је одређен као изванредни посланик, да честита италијанским краљевским супружјама.

СОФИЈА, 1 априла. — Народна банка учинила је у Берлину зајам од 26 милиона.

ФИРЕНЦЕ, 2 априла. — Краљ Умберт је посетио Краљеву енглеску

Викторију и код ње остао двије уре. Састанак је био срдачан и интиман. У вечер се је Краљ повратио у Рим.

БИОГРАД, 2 априла. — Скупштина расправљала је највише верификационог одбора. Проглас радикали изјављује да не могу присуствовати ушљед незаконита конституирања скупштине. Већина радикала кренула је јутрос.

ОБЈАВА.

Лицитација за набавку и предавање соли на државне магацине: на Његуше и Грахово; држаће се на Цетиње 17-тог априла 1893, и исти ће се дан лицитација прекинут.

Контрат ће се дати ономе који се за најнижу цијену обвезе набављати из иностранства морске соли добре врсте; прегодишњене, — по мостри која се налази у канцеларији Министарства Финансије, — и предават је у државне магацине на Његуше и Грахово.

Контрат ће се учинети за 1.000.000 килограма, (да се предаду у течају времена које ће означити при лицитацији Министарство Финансије).

Министарство тражиће од подузимача, за кауцију, непокретност у вредности од 200 наполеона.

Они који би жељели лицитирати, морају се на гореозначени дан пријавити у канц. Минист. Финансије, ће ће се држати лицитација, — од 2 до 4 уре по подне, — и донјет са собом карте од кауције (потврђене од надлежних судских власти, да је непокретност, која је у карте именована, слободна од сваког пређашњег дуга,) и предати их у Министарство, најдаље 17-тог априла 1893 до подна, иначе неће имат прво лицитират.

Цетиње, 28 марта 1893.
Број 217.
МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈЕ.

ОБЈАВА.

Ушљед оптужбе кап. Ника Ст. Мартиновића за 45 наполеона, које му дугује Марко Петришић Мартиновић по таксираној пријавици, износи се кући Марка Петришића, коју има у овој пароши на јавну продају.

Кућа се налази у Иван-Беговој улици, између кућа: Пена Крстона и Киша Петришића.

Кућа је површаша, дуга и стара 6 и 55 цент.

Ко жели исту купити нека се пријави потписаној Канцеларији до 1. маја ов. год., ког ће се дана кућа предати у власништво оном, који највише цијену за исту понуди.

Цетиње, 15 марта 1893.
Број 212.

УПРАВА ПАРОШИ ЦЕТИЊА.

(1—3)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Приликом смрти наше драге и миле незаборавне вјере, сестре, односно и сурруга

А Н Ђ Е,

која се послије кратког болова пресели у најлепшем цијелу своје младости, у 20-тој год., у петак 16 тав. мј. у вјечност, побуђени смо да овим путем изјавимо нашу најтоплију благодарност госп. дру Редулавићу на његовом врућем заузумању да опетанна повојнице, такођер и госп. парохи и цијелом грађанству пароши Подгорске и свијема нашим пријатељима и знајцима који повојнице испратише до вјечног стања, као и овијема који нам лично и писмено своје саучешће у овој жалости изјавише и тиме нам, у неколико, ублажише нашу тугу.

Ријена, 28 марта 1893.

Омаломљени.

- Петар Џаковић, отац.
- Мила „ мајка.
- Нико „ брат.
- Марија „ сестра.
- Петар Станић, сурруг.

Неповремено употребљене црногорске бидете куцују се за четврти део поштомале приједности у гостионици код Кривоња на Цетињу.

(6—6)

О Г Л А С.

Овим узимам слободу штованој публици најужудније на знање ставити, да ми је присно најкуснији избор сваковрсних тканина прољетних и љетних новости, од вуно, свиле, зефир плесе, басме од раза, атлас сатен, ловантин и т. д. те позивам штовану публику за многобројну поруџбину

СТОВАРИШТЕ - Warenhaus D. LESSNER,

Wien, VI. Bezirk, Mariahilferstrasse № 83, Parterre und Mezzanin.

Само неколико шапиредно јетине новости именујом овдје:

Тканине рудице од чисте вуно, 120 центиметара ширине, метар 1 е. и 10 и 1 е. и 15 и	Тканине промјемине од чисте вуно, 90 центиметара ширине, метар 70—80 и
„ шарене „ „ „ 130 „ „ „ „ „ 1 е. „ 50 и	„ са савлом „ „ „ „ „ 85 „ „ „ „ „ 40 и
„ глатке „ „ „ 130 „ „ „ „ „ 1 е. „ 40 и	„ броше „ „ „ „ „ 85 „ „ „ „ „ 42 и
„ са свилом „ „ „ 120 „ „ „ „ „ 1 е. „ 80 и	„ шалман траверс „ „ „ „ „ 95 „ „ „ „ „ 1 е. — и
„ најфиније „ „ „ 120 „ „ „ „ „ 1 е. „ 80 и	„ етове лин „ „ „ „ „ 100 „ „ „ „ „ 1 е. 25 и
„ на жито „ „ „ 120 „ „ „ „ „ 2 е. „ 10 и	„ лоден „ „ „ „ „ 130 „ „ „ „ „ 1 е. 10 и
„ електри „ „ „ 130 „ „ „ „ „ 2 е. „ 30 и	„ најбоље лоден „ „ „ „ „ 120 „ „ „ „ „ — 90 и

Позната најбољаднија творина и најчестније цијене! У доњем сирату вријемно помножено стовариште танета и завјеса.

НАЈУ СЕ СНАКОМЕ ЦЕНОВНИЦИ И ПРОКЕ БЕСПЛАТНО.

(2—6)